

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6317207808
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6317207808.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu Z. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. 5, XXX XX C., právne zastúpeného JUDr. Mariánom Holým, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Boženy Němcovej 1A, 977 01 Brezno, proti žalovanému K. kancelária poisťovateľov, so sídlom C. XXB, XXX XX C., P.: XX XXX XXX, právne zastúpenému spoločnosťou MGA IURIS, s. r. o., so sídlom Pri Starej prachárni 10, 831 04 Bratislava, IČO: 47 233 028, v konaní o zaplatenie 7.000,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 9C/47/2017-118 zo dňa 11. 10. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 7.000,- € s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 7.000,- € od 18. 11. 2017 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 7.000,- € s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 28. 01. 2015. V konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 28. 01. 2015 bol žalobca účastníkom dopravnej nehody v lokalite U. v okrese C., keď pri tejto nehode došlo k poškodeniu jeho motorového vozidla zn. C. XXXd, G.: BR-XXXBX. Medzi stranami taktiež nebolo sporné, že dopravnú nehodu zaviniť vodič vozidla B. XX s G.: BR-XXXAO, a to Z. C. a ani to, že prevádzkovateľom tohto vozidla bola v čase nehody pani B. C., ktorá mala uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u poisťovateľa K. L. DE B.-Q. B. S.A. so sídlom v Q., konajúceho prostredníctvom obchodnej poisťovacej a zaistovacej spoločnosti B. S.A., pobočky zahraničnej poisťovne z iného členského štátu (ďalej v texte „B. S.A.“). Prevádzkovateľ vozidla vznik škodovej udalosti nahlásil svojej poisťovni, pričom v hlásení pani C. uviedla všetky okolnosti o priebehu škodovej udalosti a uznala svoju zodpovednosť za škodu vzniknutú pri dopravnej nehode. Následne však nastala na strane poisťovacej a zaistovacej spoločnosti B. S.A. tá skutočnosť, že rumunský súd rozhodol o insolventnosti poisťovateľa K. L. DE B.-Q. B. S.A. a z dôvodu nemožnosti plnenia zo strany poisťovateľa pre platobnú neschopnosť prešla povinnosť poskytnúť poistné plnenie na žalovaného, teda K. kanceláriu poisťovateľov aplikujúc ust. § 15 ods. 1 v spojení s § 24 ods. 2 písm. c/ a ods. 3 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte „zák. č. 381/2001 Z. z.“). V zmysle tohto ustanovenia žalovaný poskytuje z

poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba, ktorej zodpovednosť za túto škodu je poistená u poisťovateľa, ktorý z dôvodu svojej platobnej neschopnosti nemôže túto škodu nahradiť. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že pasívna legitimácia žalovaného v predmetnom konaní vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, je daná.

3. V priebehu konania žalovaný vzniesol vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu škody námietku premlčania v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalobca sa o prípadnej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedel ešte v deň samotnej dopravnej nehody, t. j. dňa 28. 01. 2015, a pokiaľ ide o výšku spôsobenej škody, o tejto sa podľa žalobcu dozvedel dňa 06. 02. 2015, kedy sa dozvedel o hodnote vozidla po jeho poškodení z kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel s kupujúcim M. Z.. Na základe takto vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného súd najskôr skúmal, či námietka premlčania bola vznesená dôvodne, pričom súd túto námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú, a to z nasledovných dôvodov:

4. Výhrady žalovaného proti aplikácii ust. § 104 Občianskeho zákonníka spočívali na tvrdení, že plnenie žalovaného žalobcovi nie je plnením z poistenia a že ust. § 15 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. výslovne pri posudzovaní premlčania nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi odkazuje na ust. § 106 Občianskeho zákonníka.

5. Okresný súd sa však s právnym posúdením premlčania, ktoré v konaní predložil žalovaný, nestotožnil, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/9/2013, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/964/2015, 14Co/22/2014, zastávajúc názor, že aj keď na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi sa vzťahuje rovnaká právna úprava ako na premlčanie nároku voči škodcovi, ide o dva nároky na náhradu škody, ktoré nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR uvedenom vyššie je výslovne konštatované: „Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, avšak proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody a proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 zák. č. 381/2001 Z. z.).“ Voči poistenému škodcovi ide teda o nárok na náhradu škody a voči jeho poisťovateľovi (v danom prípade aj voči žalovanému s poukazom na § 24 ods. 3 zák. č. 381/2001 Z. z.), o originálny nárok na plnenie založený osobitným právnym predpisom.

6. Okresný súd zdôraznil, že osobitným predpisom, ktorý upravuje priamy nárok poškodeného proti poisťovateľovi na plnenie z poistenia zo zodpovednosti za škodu poisteného je upravený v § 15 zák. č. 381/2001 Z. z., ktorý pod poznámkou 20 odkazuje na ust. § 823 Občianskeho zákonníka. Právo poisteného z poistenia zodpovednosti za škodu, aby za neho žalovaný nahradil škodu žalobcovi vyplýva z ust. § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 24 ods. 3 tohto zákona. V § 4 ods. 4 tohto zákona sa plnenie, ktoré poisťovateľ za poisteného poskytuje poškodenému označuje ako poistné plnenie. Z uvedeného preto okresný súd vyvodil záver, že plnenie poskytované poisťovateľom poškodenému je poistným plnením, vo vzťahu ku ktorému pri posudzovaní plynutia premlčacej doby je potrebné aplikovať aj ust. § 104 Občianskeho zákonníka a súčasne aj § 106 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka podľa názoru okresného súdu upravuje začiatok plynutia premlčacej doby, ktorej dĺžku upravuje ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Náhrada škody poškodenému za škodcu z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je plnením z poistenia, niet preto dôvodu, aby sa začiatok plynutia premlčacej doby rovnako, ako pri iných plneniach z poistenia neposunul na rok po poistnej udalosti. V tejto súvislosti okresný súd poukázal navyše aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/113/2006 zo dňa 12. 12. 2007 uverejnený pod č. 93/2008 Sbirky soudních rozhodnutí a stanovisek.

7. Na základe vyššie uvedeného, ak v danom prípade ku škode na vozidle žalobcu došlo dňa 28. 01. 2015 (poistná udalosť) a podľa § 104 Občianskeho zákonníka počiatok plynutia premlčacej doby je určený až na rok po poistnej udalosti, čo je 28. 01. 2016 a žaloba bola na okresný súd proti žalovanému podaná dňa 27. 11. 2017, potom podľa okresného súdu neuplynula subjektívna, ani objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcu ustanovená v § 106 Občianskeho zákonníka. Okresný súd dospel k záveru, že vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného nie je dôvodná.

8. Po vyriešení námietky premlčania okresný súd pristúpil k posúdeniu samotného nároku žalobcu na zaplatenie sumy 7.000,- € s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 28. 01. 2015. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca nadobudol svoje motorové vozidlo C. kúpnu zmluvou zo dňa 19. 11. 2014 za kúpnu cenu 11.500,- € a ako prevádzkovateľ tohto vozidla bol zapísaný do evidencie vozidiel dňa 17. 12. 2014. Po dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa 28. 01. 2015 žalobca predmetné motorové vozidlo bez vykonania jeho opravy, teda v poškodenom stave odpredal dňa 06. 02. 2015 za sumu 4.500,- €. V tomto konaní si preto žalobca voči žalovanému uplatňoval sumu 7.000,- € ako rozdiel medzi hodnotou jeho motorového vozidla pred dopravnou nehodou a po dopravnej nehode, t. j. po jeho poškodení, ktorá mala predstavovať skutočnú škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody. Okresný súd mal z posudku ceny vozidla doloženého do spisu zo strany žalobcu preukázané, že hodnota motorového vozidla v čase poškodenia zodpovedala hodnote, za ktorú toto vozidlo žalobca kúpil, t. j. v sume 11.500,- €. V tejto súvislosti žalobca poukazoval na to, že vzhľadom na krátku dobu medzi kúpou vozidla a jeho ďalším predajom nemohlo dôjsť k zníženiu hodnoty tohto motorového vozidla tak výrazne, a preto mal za to, že suma, za ktorú toto motorové vozidlo kúpil, bola aj hodnotou tohto vozidla v čase dopravnej nehody. Žalovaný tieto skutočnosti v konaní žiadnym spôsobom nespochybnil, v konaní sa bránil len vznesenou námietkou premlčania, preto súd uvedené závery ohľadne výšky kúpnej ceny v čase dopravnej nehody nepovažoval za sporné. Okresný súd potom vychádzal z dokladov doložených do spisu zo strany žalobcu, ktoré preukazovali, že žalobca v dôsledku dopravnej nehody utrpel škodu, ktorú vyčíslil na sumu 7.000,- € a o túto čiastku sa majetok žalobcu znížil.

9. Okresný súd žalobe vyhovel, zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania aplikujúc ust. § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“) v spojení s § 262.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je dôvodom odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

12. Nestotožnil sa s právnym záverom okresného súdu, že ním vznesená námietka premlčania nie je dôvodná. Zdôraznil, že ustanovenie § 15 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. výslovne uvádza, že na premlčanie priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi podľa neho sa použije identická právna úprava, ako na premlčanie nároku voči osobe zodpovednej za škodu s tým, že v odkaze pod čiarou výslovne taxatívne zákon odkazuje na ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Uznáva, že hoci poznámka pod čiarou v rámci odkazu vo všeobecne záväznom právnom predpise neobsahuje všeobecne záväzné pravidlo správania sa, teda nemá normatívny, ale proklamatívny charakter, je však povinnosťou orgánu aplikácie práva tieto poznámky pod čiarou pri výklade právnych noriem zohľadňovať. Aj dôvodová správa k § 15 zák. č. 381/2001 Z. z. konštatuje, že nárok poškodeného voči nemu sa premlčí v rovnakej lehote ako jeho nárok na náhradu škody proti škodcovi. Vylúčil preto možnosť aplikácie ust. § 104 Občianskeho zákonníka a právny záver vyložený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia by mohol platiť výlučne v prípade, ak by ust. § 106 Občianskeho zákonníka upravovalo výlučne len dĺžku osobitnej premlčacej doby práve na náhradu škody. Ustanovenie § 106 však upravuje nielen dĺžku premlčacej doby, ale aj začiatok jej plynutia. Keďže ust. § 104 Občianskeho zákonníka úpravu premlčania nároku na náhradu škody voči osobe zodpovednej za škody neupravuje, nemožno ho preto aplikovať. Aplikáciou ust. § 104 Občianskeho zákonníka by totiž došlo k počítaniu začatia plynutia premlčacej doby v rozpore s § 106 tohto zákona. Takýto záver nepriamo vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/9/2013, ak je v ňom uvedené, že sa na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi vzťahuje rovnaká právna úprava, ako na premlčanie nároku voči škodcovi. Výslovne je v ňom uvedené: „Poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila.“

13. Žalovaný ďalej v odvolaní uviedol, že pokiaľ aj súd prvej inštancie poukázal na obdobné posúdenie otázky premlčania v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici, prípadne Okresného súdu Martin, sú mu známe i iné rozhodnutia, v ktorých krajský súd po právnej stránke nespochybňoval premlčanie priameho nároku podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z., za podmienok podľa § 15 ods. 2 tohto zákona a § 106 Občianskeho zákonníka. Aplikujúc ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka potom premlčacia

doba nároku žalobcu začala najneskôr plynúť 06. 02. 2015 a uplynula najneskôr dňa 06. 02. 2017, preto žalobca uplatnil svoj nárok až po uplynutí premlčacej doby. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym odôvodnením a záverom okresného súdu a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Opätovne zdôraznil, že si svoj nárok uplatnil riadne a včas, nakoľko zo žiadneho hľadiska nemôže byť na jeho ujmu ako poškodeného, že na poisťovňu bol v štáte jej sídla vyhlásený konkurz pre platobnú neschopnosť. On naopak ihneď potom, čo sa dozvedel, že povinnosť plniť prechádza na žalovaného, uplatňoval náhradu škody od Slovenskej kancelárie poisťovateľov, ktorá spravuje garančný fond. Opätovne zaslal všetky požadované doklady na preukázanie zodpovednosti prevádzkovateľa vozidla a tiež na preukázanie výšky vzniknutej škody. Naopak z konania žalovaného je možné vyvodiť, že sa s ohľadom na časový odstup práve snažil zdržiavať vybavenie vyplatenia náhrady škody a spoliehal sa na plynutie premlčacej doby, čo vyplýva aj z odpovede na výzvu zaslanú právnym zástupcom, v ktorej opakovane žiadal zaslanie všetkých relevantných podkladov pre posúdenie nároku na náhradu škody voči prevádzkovateľovi vozidla a jej výšky. Napriek tomu, že žalovanému boli všetky tieto doklady opätovne zaslané, náhrada škody nebola vyplatená s jediným odôvodnením, že nárok je premlčaný. Poukázal najmä na tú okolnosť, že sám žalovaný ukončil šetrenie nároku žalobcu až potom, čo podľa jeho nároku uplynula premlčacia doba.

15. Nestotožnil sa ani s právnym záverom žalovaného, že okresný súd rozhodol odlišne od ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky, nakoľko súd sa po vyhodnotení nedôvodnosti vnesenej námietky premlčania odvolával na to, že takýto právny názor nie je v rozhodovacej praxi slovenských súdov ojedinelý a citoval viaceré rozhodnutia súdov, kde bol vyslovený rovnaký právny názor na vec a na otázku premlčania takto uplatneného nároku. Aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/9/2013 si žalovaný nevykladá dôsledne správne, nakoľko v uvedenom rozhodnutí je uvedené: „Navrhovateľ mal preto v súdnej veci možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od odporkyne 1/ (poisťovňa), od odporcu 2/ (vlastník vozidla) alebo od oboch naraz, pričom začatie plynutia premlčacej doby sa u odporcov posudzuje osobitne.“ Práve toto výkladové pravidlo pre vzťah žalobcu a žalovaného použil vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie, teda rozhodol vecne správne.

16. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojich doterajších vyjadreniach.

17. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP (a contrario) napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v celom rozsahu ako správny.

18. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd sa po preskúmaní veci v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť dôvodov, na ktorých okresný súd svoje rozhodnutie založil (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu. Vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutia aj náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil.

21. Úvodom odvolací súd zdôrazňuje viazanosť odvolacími dôvodmi žalovaného, ktorý ako odvolací dôvod uviedol nesprávne právne posúdenie okresného súdu v otázke premlčania nároku žalobcu, s

ktorými výhradami sa však už počas konania okresný súd dôsledne vysporiadal, preto v tomto rozsahu odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v bodoch 44 až 48.

22. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Odvolací súd zdôrazňuje, že okresný súd sa správne vysporiadal s otázkou počiatku ako i dĺžky premlčacej doby aplikujúc ust. § 104 Občianskeho zákonníka v spojení s § 106 Občianskeho zákonníka.

24. Odvolací súd uznáva, že podľa § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z. z. náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému a poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. Predmetom tohto konania je nárok na náhradu škody spôsobenej vodičom osobného motorového vozidla značky B. XX Z. C. s tým, že prevádzateľom tohto motorového vozidla bola pani B. C., ktoré skutočností neboli sporné. Zodpovednosť tak vodiča ako i prevádzateľa za škodu bola krytá povinným zmluvným poistením v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. u žalovaného. Odvolací súd preto opätovne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/9/2013, ktorý v konaní o náhradu škody z povinného zmluvného poistenia riešil otázku vzťahu medzi poisteným škodcom a poisťovateľom, voči ktorému má pri povinnom zmluvnom poistení zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poškodený priamy nárok na náhradu škody. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí vyslovil názor, že aj keď na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi sa vzťahuje rovnaká právna úprava ako na premlčanie nároku voči škodcovi, ide o dva nároky na náhradu škody, ktoré však nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, avšak proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody proti jeho poisťovateľovi, teda ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecným záväzným právnym predpisom (§ 15 zákona č. 381/2001 Z. z.). Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide síce o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Poškodený si môže uplatniť svoj nárok na náhradu škody buď voči škodcovi alebo jeho poisťovateľovi príp. aj od oboch naraz, ale Najvyšší súd SR zdôraznil, že pokiaľ ide o plynutie premlčacej doby, táto sa u každého zo zodpovedných posudzuje osobitne. Práve uvedené osobitné posúdenie plynutia premlčacej doby bolo záväzným právnym záverom, z ktorého okresný súd dôvodne usúdil, že námietka premlčania nebola vznesená dôvodne vo vzťahu k poisťovateľovi.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že medzi škodcom a poisťovateľom nie je vzťah pasívnej solidarity. Uvedené vyplýva nielen z rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/9/2013, ale odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie na podporu svojich záverov Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/895/2008. Voči škodcovi ide o nárok na náhradu škody a voči poisťovateľovi o originálny nárok na plnenie založený osobitným právnym predpisom, ktorý právny záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/113/2006, ktorý bol publikovaný v Sbírcе soudních rozhodnutí a stanovisek č. 9, ročník 2008, pod č. 93 tak, ako naň poukázal i okresný súd.

26. Na záver odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal i na iné právne závery krajských súdov Slovenskej republiky, odvolací súd musí uviesť, že uvedenými rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach, v Bratislave, či Trnave príp. Prešove nie je právne viazaný, naopak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na podporu napriek tomu, že nejde o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle článku 3 základných princípov CSP, poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky vzhľadom na obdobnú právnu úpravu a právnu argumentáciu súdov Českej republiky. Žalovaný nepoukázal na žiadne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky príp. Ústavného súdu Slovenskej republiky, či Európskeho súdu pre ľudské práva príp. Súdneho dvora Európskej únie, ktoré rozhodnutia spadajú pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktoré by boli v rozpore s právnymi závermi okresného a teda i dovolacieho súdu.

27. Nakoľko odvolateľ právne posúdenie nároku vo vzťahu k splneniu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nespochybnil vrátane výšky škody s poukazom na skutočnosť, že odvolací súd je dôvodmi odvolania viazaný, neostávalo odvolaciemu súdu iné ako rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

28. Odvolací súd potvrdil i rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, nakoľko okresný súd postupoval vecne správne, ak o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP, ktorú skutočnosť odvolací súd uvádza napriek tomu, že konkrétnymi dôvodmi rozhodnutie o náhrade trov konania nebolo odvolaním napadnuté, avšak ide o výrok závislý.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 a § 396 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, preto odvolací súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu, teda v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerov hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerov hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).